

VESELTE SE S JERUZALÉMEM

Hošťálková 15.3.2026

Vstupní slovo: Iz 66,10   1. čtení: Iz 54,7-10   2. čtení: Jan 12,20-26   Poslání: 2 Kor 1,3-7
Požehnání: Nu 6,24-26   Písně: 247, 277, 395, 402, 418

1. Úvod

Jsmo před Velikonocemi, které budeme oslavovat za tři týdny, a dnešní 4. neděle v postním období má název „Veselte se s Jeruzalémem“, latinsky „Laetare“ a na začátku jsme si to připomínali textem z proroka Izaiáše. Snad trochu poopravíme, že za tři týdny si o Velikonocích budeme připomínat ukřižování a zmrtvýchvstání Pána Ježíše Krista. Tedy ne především Velikonoce jako svátek jara a svátek třeba bujarého veselí, ale především oběť a vzkříšení Ježíše Krista a to pro naši, tvou, mou záchranu, pro naši spasení. To chceme všichni a každý z nás, v skrytu nebo veřejně, vědomě, či nevědomě, jenom louka nechce být spasená. Tak nebudme jako ta louka. Do tohoto připomínání Velikonoc a co pro nás mohou či mají znamenat, jsme slyšeli 1. čtení z proctví Izaiáše 54. kapitoly a také slova evangelia podle Jana 12. kapitoly. Tak se u jednotlivých textů z Písma trochu zastavme a uvědomme si, co znamenají.

2. Radujte se, jásejte, veselte se

Jako první slovo ze vstupního slova, z 66. kapitoly proctví Izaiáše je slovo „Radujte se“. To si myslím je správně postavené. Radost je víc než jen nějaké prosté jukání. Radost má smysl; nezůstává jen na povrchu, jde hloub a není to jen pouhý pocit. Můžeme říct že je to víc než pocit; zkrátíme toto slovo a tak nám zůstane slovo „cit“. A to jde přece jen trochu hlouběji. Ale přece jen ještě pojďme ještě dál, protože „cit“ může zůstat jen na povrchu, může být jen individualistický až egoistický, když použijeme tato cizí slova; ale myslím, že i přes jejich původ v cizím jazyku jim dobře rozumíme; individualistický, egoistický; cit, něco cítím; a co dál? Text z Izaiáše 66. kapitoly u slova „radujte se“ pokračuje: „Radujte se s dcerou jeruzalémskou.“ A to nás vede dál, dál od sebe samých, dál od sobectví. A můžeme si povědět, že radost jde dál, jde dál ke člověku vedle mne, k bližnímu. Radost tedy není sobecká. Při slově „bližní“ se můžeme ptát: kdo je můj bližní? Tady si připomeňme známý příběh z evangelia podle Lukáše 10. kapitoly. Tam se znalec Zákona ptá Pána Ježíše, jak může dosáhnout věčného života. Zmíním zde jen závěr toho jejich rozhovoru, podobenství o milosrdném Samařanu, které jistě všichni dobře znáte. Zde se Ježíš nakonec ptá tohoto znalce Zákona, kdo byl bližním tomu který „upadl mezi lotry“. A tento zákoník nemůže jinak odpovědět, že ten, který mu prokázal milosrdenství. A Ježíš mu tedy říká: „jdi a jednej také tak,“ Tedy neptej se, kdo je tvůj bližní, ale buď bližním člověku vedle sebe. Tedy buď bližním! Tak tedy radost jako individuální cit přetvořme do vztahu „Být bližním.“

Druhé slovo z úvodního čtení z proctví Izaiáše je „jásejte“ a vyjadřuje velké potěšení. V tomto textu čteme výzvu „jásejte nad ní všichni“; jásejte nad dcerou jeruzalémskou. A opět zde smíme zaslechnout, že to není jen nějaký individuální projev, ale že jde o společný výraz radosti. Zde je to vyjádření radosti nad „dcerou jeruzalémskou“, tedy v podstatě nad církví, tehdy církví Izraele; dnes bychom to posunout na církev současnou, křesťanskou, tedy potažmo i nad společenstvím našeho sboru, i sbory a církvemi v naší zemi. A už jako bych slyšel protesty. To nevidíš velkou bídu současné církve, současnou situaci i našeho sboru? Ano, jistě, nezakrývejme si situaci církví, sborů, společenství v našem okolí, v naší zemi. Na jedné straně usilujeme o nápravu věcí, které jsou špatné, na druhé straně budme vděčí za vše, co jsme mohli i v našem společenství, od Pána Boha přijmout. Z toho, co jsme udělali špatně čiňme pokání, ale nezůstávejme stát na místě.

Dostáváme se ke třetímu slovu z vstupního slova dnešních bohoslužeb a tím je slovo „veselte se.“ Přiznejme si, že při vyslovení tohoto slova se nám objeví různé pocity. Toto slovo se často spojuje s nevázaným veselím často podporovaným různými pochybnými prostředky. Ale samo o sobě být veselý zdaleka nemusí obsahovat nic špatného. Mít radost a vesele to vyjadřovat to může být docela dobře na místě. V přednášce jedné autorky křesťanských knížek převážně pro matky, ženy i děti pověděla, že se učí oslavovat různé příležitosti jako např. narozeniny, dosažení nějakého úspěchu apod. A to proto, že je velmi dobré připomenout si to, co jsme dostali, čeho jsme dosáhli a další věci. Prostě si to připomenout a radovat se z toho i být veselí. Zaujalo mne to a myslím si, že je to dobré. Učme se oslavovat, být vděční a připomínat si dary, které jsme dostali a třeba také úsilí, které jsme k tomu přiložili. Nestydme se být veselí.

3. To největší, ten největší

Když oslavujeme, a povětšinou k tomu je důvod, nezapomeňme na někoho, kvůli kterému to je možné,

nezapomeňme na svého Stvořitele a Vykupitele. Nezapomínejme na našeho Otce, Pána Boha, na Pána Ježíše. Představa Boha v myslích mnoha lidí je, že to je poslušný dědeček někde nahoře, kterého není dobré nějak naštvat, ale který je daleko a o člověka se ani tolik nezajímá. To, že náš Bůh, Hospodin je nade vším Pánem, nám lidem jaksi uniká. A na druhé straně si my lidé někdy myslíme, že je to velký despota, který čeká, až něco člověk provede, aby ho pořádně klepl přes prsty. Prostě Bůh někde daleko nebo Bůh kruté trestající. Slova prvního čtení také od proroka Izaiáše mluví také o mluví o Božím „rozčilení“ když se Hospodin rozlítil nad lidským hříchem, ale hlavně o Božím slitování a jeho milosrdenství. Tak jsme si to připomínali ve verších 7 a 8. Ale také jsme si z tohoto oddílu z Izaiáše připomenuli že „i kdyby ustoupily hory a pohnuly se pahorky, moje milosrdenství od tebe neodstoupí a smlouva mého pokoje se nepohne, praví Hospodin tvůj slitovník.“ Takže Bůh Hospodin je suverén, který může trestat, ale který se slitovává. Nejvíce a nejzřetelněji se to projevílo v Ježíši Kristu, našem Pánu, našem Spasiteli.

4. Nejdůležitější

Německý farář a také autor mnoha knížek Wilhelm Busch při svém kázání zdůrazňoval: *A nyní se dostáváme k tomu nejdůležitějšímu; nyní se dostáváme k Ježíši Kristu.* O něm slyšíme a čteme v evangeliu Nového zákona, té radostné zprávě. Ve druhém čtení, ve 12. kapitole evangelia podle Jana jsme četli, že k Filipovi, Ježíšovu učedníkovi přišli poutníci, kteří se přišli o svátcích klanět Bohu a byli to Řekové. Za Filipem zřejmě přišli právě proto, že podle jména byl také řeckého původu, jako i Ondřej, jehož jméno bylo také řecké. Na téhle malé poznámce můžeme vidět, že tito poutníci přichází k Filipovi vlastně jako k příbuznému. Věděli a viděli, že je blízko Ježíši, že je jeho žák. A můžeme si uvědomit, že i naši příbuzní za námi mohou podobně přijít. Možná si to nepřipustíme ani s tím nepočítáme, ale uvědomme si, že právě toto může nastat. Co bychom jim přinesli, co bychom jim ukázali, pověděli? Tady bych si půjčil slova našeho rodáka Jendy Nohavici z jeho knížky „Cestou víry s Jakubem“, kde čteme: *Být ukazatelem k pravdě, která je náročná a jednoznačná, a která právě proto může opravdu vysvobozovat, pověděno s mistrem Janem Husem, v tom je to nejvlastnější a nezadatelné posláni církve. Tou pravdou, která vysvobozuje, to jest – v nejhlubší poloze – vytrhuje z drápů smrti, není nauka, doktrína. Ta vysvobozující pravda má jméno: Ježíš Kristus.* Tolik Jan Nohavica. Tuto kapitolu najdete také v 1. letošním čísle našeho sborového časopisu. A právě toto udělali Filip a Ondřej s řeckými poutníky: Přivedli je k Ježíši. To je to nejdůležitější: setkat se s Ježíšem Kristem.

5. Následování

Co jim Ježíš pověděl? A co bychom takovým lidem pověděli my? A co povíme třeba současným lidem, kteří by za námi přišli s takovou otázkou; a třeba jen ze zvědavosti? Někdy mám obavu, že bychom na ně vylili kbelík zásad a pouček a krásných řečí. Leč, co říká těmto lidem, kteří byli k němu vlastně přivedeni, co jim říká On, Ježíš Kristus? Mluví k nim o tom, co ho čeká. Mluví o tom, že bude obětován, ale že to bude vlastně zjevení jeho slávy. Mluví jim, o zrnu, které musí zemřít, aby vzniklo něco dalšího, aby z toho byl užitek. Blížíme se Velikonocům a toto je zvěst o jejich významu, který je v oběti Pána Ježíše Krista. To je první předpoklad víry; věřit, že Ježíš Kristus byl obětován, že zemřel, sestoupil až do nejhlubších hlubin, do pekla a třetího dne vstal z mrtvých. Tak jsme si to připomínali a vyznávali před chvílí v Credu, Apoštolském vyznání. Zrno vsáté do země umírá, aby mohl vzniknout nový život. To nejsou a nemají být slavnostní deklarace, na které se brzo zapomene. To je počátek lidského života vedoucí k jeho završení; k završení života člověka. Pán Ježíš zve nás lidi k tomu, abychom jej následovali. A to, co pověděl svým učedníkům i oněm řeckým poutníkům, které přivedli Filip a Ondřej, to chce povědět i nám. Není to populární, není to snadné. Mluví o tom, že kdo ztratí, dokonce až i život, teprve ten jej získá. Co to znamená? Nežijeme dnes v naší zemi v situaci, kdy by nám hrozilo zničení jako důsledek toho, že v Ježíše Krista věříme. V mnoha zemích však tomu tak je. A když v této situaci my zde a dnes nejsme, modleme se a přimlouvejme za ty, kteří v takových situacích jsou; a není jich málo. Když Ježíš odcházel ke svému Otci, tak svým učedníkům: *přijmete Ducha svatého a budete mi svědky.* Slovo svědek, v řečtině *martyr* je stejné jako slovo *mučedník*. Ale Ježíšovo slovo o ztrátě neznamenají jen ztrátu nejvyšší, ale opuštění čehokoliv, co by nám, mně, tobě bránilo v životě s ním. Tato slova možná mohou znít jako zákon, či výhrůžka. Je to však pozvání ke svobodě. Ke svobodě od věcí a třeba i vztahů, které by nám bránily ve skutečném životě, které by nám bránily v získání skutečného a naplněného života; života ve svobodě, ne ve svévoli, který má pak cíl a vyvrcholení v životě, který nekončí. Pak můžeme skutečně jásat, radovat se a být veselí ze všeho, co nám Pán Bůh dává. A tak končíme s tím s čím jsme začali. Radujme se, veselme se, jásejme; v Pánu, jak to píše apoštol Pavel do Filipis: *Radujte v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se.* Radujme se v Pánu. Zeptáte se jistě: „Co to znamená?“ Odpověď na tuto otázku nechávám teď na vás; na každém z nás.